

BUCH! BUCH! BUCH! Bušení se ozvalo znovu. Tentokrát hlasitěji a mnohem naléhavěji.

To přece nemohlo být... nebo ano?

Navzdory spoustě lidí v sále teplota jako by najednou poklesla na bod mrazu. Bylo to neuvěřitelné... strašidelné... ale ten zvuk vycházel zevnitř sarkofágu. Doogie sledoval, jak se víko rakve nepatrně posunulo. To, co bylo uvnitř, chtělo ven.

Hosté sira Gordona vytřeštili oči a okamžitě vystřízlivěli. Krev v žilách jim ztuhla strachy. Přímo před nimi se sarkofág začal otvírat. Centimetr po centimetru se odsuňovalo víko... *zevnitř*. Jedna žena s ohromným pozadím – a s ještě ohromnější mísou pudinku v ruce – se zakymácela, a dříve než ji stačil někdo zachytit, omdlela a skácela se na podlahu. Mísa se rozbila a pudink se rozprskl na všechny strany.

„Zachovejte klid,“ zamumlal sir Gordon. „Nejspíš je to plyn, který se vytvořil uvnitř rakve. Ano, to musí být ono...“ snažil se přesvědčit sám sebe. „Horký vzduch tady v sále nějakým způsobem zareagoval se vzduchem uvnitř a –“

Víko se s příšerným zaskřípěním opět o kus odsunulo. Sál zaplavil odporný puch a sir Gordon ustoupil o několik kroků dozadu.

„Jen plyn... Ustupuji jen z obavy, že tělo vybuchne...“

Doogiemu se zvedl žaludek – ten puch byl horší než při vyvážení záchodů. Všem hostům v sále se začalo navalovat, protože museli dýchat vzduch, v němž se mísil pach shnilé zeleniny, zkaženého ovoce, přezrálého sýra a hnijících ryb. Byl to ten nejhorší puch, jaký si kdo dovehl představit. Tichý, ale smrtelný.

Jeden džentlmen si sundal klobouk a s veškerou důstojností, které byl v tu chvíli schopen, se do něho vyzvracel.

Vtom se z rakve vynořila ruka v obvazech a dav vyjekl hrůzou. Obnažené kosti prstů netrpělivě zaťukaly na kámen, jako by se netvor nemohl dočkat svobody.

V tom okamžiku se sálem rozlehl jekot.

Nikdo už nebyl zdvořilý. Neozývalo se žádné „Dámy mají přednost“ ani „Až po vás, pane“. Najednou byl každý sám za sebe a všichni zoufale a neuspořádaně vyrazili ke dveřím. Židle se kácely, stoly se převracely, lidé běželi jako o život a v nastalém zmatku zakopávali a padali jeden přes druhého.

Pouze sir Gordon, jeho majordomus a Doogie zachovali klid. Pan Cowley nepochybně ze smyslu pro povinnost a Jeho Lordstvo možná z hlouposti. Doogie cítil, jak mu hrůzou vstávají vlasy na hlavě. Zoufale toužil rozběhnout se pryč, ale nohy jako by se mu změnilly v olovo.

Ze sarkofágu odletělo víko, vypadla z něho mumie a zapotácela se na ztuhlých, neohebných nohách. Od